

[Ih Thyregod.]

selv må føre til større egenkapital og derigennem også må fremme opsparingen. Men der bør selvfølgelig også være andre veje, man kan gå til støtte for opsparingen, skattemæssige veje og andre. Jeg finder bare ikke, at de forslag, som hr. Kampmann her kom med — og dermed tænker jeg bl. a. på yderligere udbygning af en række fonds, hvad enten det bliver fagbevægelsen eller staten, der står for dem — er den rigtige vej til at gennemføre en øget opsparing. Jeg mener, at man i første række må sigte på den private opsparing og fremme den med henblik på den udvikling, som sker på det samfundsøkonomiske område.

Hr. Kampmann nævnte også spørgsmålet om folketingets indflydelse på pengemarkedet i det hele taget og nævnte i denne forbindelse bl. a. Nationalbanken. Jeg mener fortsat, at det er rigtigt, at Nationalbanken er selvstændig, uafhængig af folketinget. Han sagde også, at folketinget ikke havde direkte indflydelse på banker og sparekasser. Her er forholdet jo det, at Nationalbanken gennem sine særlige regler har mulighed for at virke ind på långivning o. lign. og derigennem har muligheder for at gennemføre en økonomisk politik — jeg tænker på kreditloftet og de øvrige foranstaltninger, som gennemføres. Jeg mener derfor, at der på dette område er en indflydelse, som man kunne sige savnes på andre områder såsom organisationsområderne. Der er gennem Nationalbanken sikkerhed for, at der føres en samfundsøkonomisk rimelig kurs.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind på disse forslag, som ikke direkte hører hjemme under den forespørgsel, som er stillet, men blot sige, at jeg på mit partis vegne kan erklære mig tilfreds med den redegørelse, som boligministeren har givet vedrørende spørgsmålet om dette institut, og at vi i øvrigt er villige til at gå videre med spørgsmålet om konsekvenserne af realkreditforliget og realkreditlånlovgivningen, når der foreligger en betænkning fra det sagkyndige udvalg, særlig vedrørende spørgsmålet om det øvrige kapitalmarked.

Martin Pedersen: Med hensyn til selve forespørgslen mener jeg, at vi allerede ved behandlingen af det foregående lovforslag stort set har besvaret den.

Med hensyn til de bemærkninger, som hr. Kampmann kom med om fremskaffelse af kapital, er vi naturligvis i det radikale venstre enige i den betragtning, at det er i hele vort samfunds interesse, at en betydelig del af nationalproduktet kan stilles til rådighed for erhvervslivet i form af kapital. Men lige gyldigt under hvilke former man søger at få denne kapital fremskaffet, må naturligvis den stigende del af nationalproduktet, der går til den private sektor, tages andre steder fra. Det kan kun lade sig gøre ved, at man enten begrænser det private forbrug, investeringerne i boligbyggeri eller investeringerne i den offentlige sektor og dermed begrænser den offentlige sektor. Men det er altså spørgsmål, som sådan set ikke vedrører den foreliggende forespørgsel.

Jeg forstår det sådan, at det, som har foranlediget forespørgslen, har været, at man i relation til det forlig, der blev truffet om realkapitalen, ville forhindre, at det såkaldte uorganiserede marked udhulede de bestemmelser, som realkreditforliget tager sigte på. Det er vi naturligvis enige i ville være uheldigt, men jeg mener, at man allerede har taget stilling til det ved det forslag, der for et øjeblik siden var til første behandling.

Ømann: Det, vi egentlig behandler nu igen i denne debat, er vel, hvad jeg vil kalde hovedskurken i dansk økonomi, nemlig penge- og kapitalmarkedet.

Realkreditforliget er blevet kaldt for en realkreditreform, men det er efter min mening at tage munden for fuld. Der blev opnået begrænsede administrative forbedringer, som jeg synes om, og som også jeg ville have været parat til at stemme for uden de specielle forligsresultater, der blev opnået i de sidste forhandlingsrunder. Til at begynde med var formålet at indskrænke obligationsudstedelsen og dermed gøre det vanskeligere at få lån i det hele taget, også til boligbyggeri. Det lykkedes at få det sociale boligbyggeri friholdt for nedskæring i lånegrænsen. Om den moderate nedskæring i afdragstiderne var der sådan set ingen væsentlig diskussion. Der er ingen tvivl om, at nedskæringen i lånegrænser og afdragstider for alle andre områder har stillet boligbyggeriet relativt bedre, og man tør vel næppe tænke på, hvad der var sket med kurserne og ren-